

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **PharmDr. M. O.**, nar. X
bytem X
zast. Mgr. Jiřím Trnkou, advokátem
AK Trnka & Partners s.r.o.
sídlem Opletalova 45, 110 00 Praha 2

proti
žalované: **Česká lékárnická komora**
sídlem Rozárčina 1422/9, 140 02 Praha 4
zast. Mgr. Jiřím Švejnohou, advokátem
sídlem Vinohradská 126, 130 00 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí Čestné rady žalované ze dne 14. 5. 2024, č. j. 1009/ČR/2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhala žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 5. 2024, č. j. 1009/ČR/2024 (dále též „*napadené rozhodnutí*“) a zastavení řízení, příp. zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

k novému projednání. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že se žalobkyně dopustila disciplinárního deliktu dle napadeného rozhodnutí, žalobkyně navrhl, aby soud postupoval dle ust. 65 odst. 3 s. ř. s. a uloženou sankci podstatně snížil, případně upustil od potrestání, ale vždy aby doplnil rozhodnutí ve smyslu ust. § 20 Disciplinárního řádu České lékařnické komory (dále též „ČLnK“) tak, že uhrazením pokuty se na žalobkyni hledí jako na bezúhonnou.

2. Žalobkyně byla uznána ve správním řízení vinnou disciplinárním deliktem uvedeným v § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékařnické komoře, v platném znění, v § 7 odst. 1 písm. a) Organizačního řádu České lékařnické komory, ve spojení s § 79 odst. 6 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech, a ve spojení s ust. § 45 odst. 1 zákona č. 372/2011 Sb. o zdravotních službách a jejich poskytování, v § 9 odst. 1 a odst. 2 Kontrolního řádu České lékařnické komory a v bodě 12) Etického kodexu České lékařnické komory, kterého se dopustila tím, že jako vedoucí lékárník lékárny Xa, Xb, a jako její provozovatel a poskytovatel zdravotních služeb porušila své povinnosti uložené zákonem a stavovskými předpisy, když dne 15.2.2024 připustila provoz předmětné lékárny bez své přítomnosti jako vedoucího lékárníka nebo jí pověřeného farmaceuta a dokonce bez přítomnosti lékárníka; neumožnila provedení kontroly předmětné lékárny ze strany inspektoru České lékařnické komory.
3. Za popsáný disciplinární delikt bylo žalobkyni uloženo podle § 18 odst. 3 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékařnické komoře, a § 16 odst. 3 písm. a) Organizačního řádu České lékařnické komory disciplinární opatření a to pokuta ve výši 30 000 Kč.

II. Žalobní body

4. Námitky žalobkyně uplatněné v podané žalobě lze rozdělit do těchto žalobních bodů:
5. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že v něm chybí náležité odůvodnění věcné příslušnosti Čestné rady ČLnK v kontextu závažnosti projednávaných skutků. Podle názoru žalobkyně nelze jen obecně konstatovat, že jednání je závažné, a proto je dána příslušnost Čestné rady žalované, což se v daném případě stalo a rozhodnutí není v tomto směru náležitě odůvodněno. V napadeném rozhodnutí tak chybí náležité odůvodnění věcné příslušnosti Čestné rady ČLnK.
6. Žalobkyně dále namítá nedostačené odůvodnění trestu. Žalovaná měla odkázat na konkrétní opatření vydaná v obdobných věcech, aby byla z odůvodnění zjištěna přiměřenost a předvídatelnost vydaného rozhodnutí. Toto ale v odůvodnění chybí a rozhodnutí tak není odůvodněno tak, aby z něj třetí osoba seznala splnění zákonných předpokladů pro trestání.
7. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná dospěla k nesprávnému závěru o vině žalobkyně ze spáchání disciplinárního deliktu pod výrokem II napadeného rozhodnutí, resp. žalobkyně se skutku, jenž je jí kladen za vinu pod výrokem II napadeného rozhodnutí, vůbec nedopustila. Správní orgán nesprávně vyhodnotil důkazy, když dospěl ke zjištění, že „...žalobkyně neumožnila provedení kontroly

lékárny, když byla lékárna po příchodu inspektorů uzavřena, následně obviněná telefonicky inspektorům sdělila, že se do 20 min. dostaví a později jim sdělila, že nepřijde.“

8. Žalovaná k tomuto závěru dospěla přes skutečnost, že kontrola předmětné lékárny ze strany inspektorů ČLnK nemohla být uskutečněna z objektivního důvodu, kterým byla probíhající kontrola ze strany Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále jen „SUKL“) v jiné lékárně - Xc na adrese Xd, provozované společností Xe, IČO Xf, se sídlem Xg, jejíž majitelkou a statutárním zástupcem je žalobkyně. Žalobkyně tuto skutečnost opakovaně žalované, resp. jejím inspektorům sdělila, a to mimo jiné přímo v den kontroly. V okamžik zahájení kontroly v Xa, Xb, již žalobkyně byla účastna kontroly ve druhé své lékárně v Xd, tudíž nebylo možné, aby umožnila provedení kontroly druhé své lékárny v Xb ze strany inspektorů žalované. Když bylo zjevné, že její účast na obou kontrolách není z hlediska časového reálná, sdělila toto ihned telefonicky inspektorům žalované. Ze strany inspektorů bylo žalobkyni sděleno, že se tedy na kontrolu dostaví v jiném termínu, což se také stalo v dubnu tohoto roku, kdy kontrola ze strany inspektorů žalované v předmětné lékárně proběhla. Kontrola ze strany Státního ústavu pro kontrolu léčiv v lékárně v Xd přitom byla zahájena v 9:20 hodin a ukončena až v 15:30 hod a kontrola ze strany inspektorů žalované byla zahájena v 10 hodin. Nadto je třeba poznamenat, že sami inspektoři žalované synovi žalobkyně po vydání inkontinenční pomůcky zákazníci sdělili, že pakliže žalobkyně odjela na kontrolu SUKLu do jiné lékárny, musí být lékárna v Xb ihned uzavřena, což se taky stalo. V tomto kontextu je zcela nepochopitelné, jak mohl správní orgán dospět k závěru, že se žalobkyně dopustila neumožnění provedení kontroly ze strany inspektorů žalované dne 15. 2. 2024, když sám žádal její uzavření.
9. Lékárna byla uzavřena (a v důsledku kontrola žalovanou nemohla být uskutečněna), neboť žalobkyně musela odjet na kontrolu prováděnou SÚKL v jiné lékárně, jejíž je žalobkyně majitelkou, konané ve stejný den a kolidující čas, nikoliv proto, že by žalobkyně chtěla úmyslně inspektorům žalované bránit v provedení kontroly, jak nesprávně dovodil správní orgán. Uvedené je jednoznačně podloženo a vyplývá ze všech důkazů, založených ve správním spise.
10. Pokud pak jde o provinění, jež je žalobkyni kladeno za vinu ve výroku I. napadeného rozhodnutí, žalobkyně nepopírá, že předmětná lékárna byla po jejím odchodu ponechána na krátkou chvíli otevřená. Stalo se tak v důsledku náhlého opuštění lékárny žalobkyní za účelem její účasti na kontrole lékárny v Xd prováděné SÚKL, kdy měla domluveno vydání inkontinenční pomůcky své sestře v lékárně v Xb, kterou jí s ohledem na okolnosti předal syn žalobkyně, jenž je zaměstnancem lékárny (jako správce výpočetní sítě) a vzápětí byla lékárna ihned uzavřena. K vydání žádného léčivého přípravku jinému zákazníkovi nedošlo. Žalobkyně seznala, že pochybila, když předmětnou lékárnu ihned po svém odchodu neuzavřela a nad uvedeným jednáním vyslovila upřímnou lítost. Z jednání před žalovanou, konaném dne 14. 5. 2024, se žalobkyně řádně omluvila s tím, že se neúčastní, neboť se ve věci vyjádřila písemně a její účast by již nic nového nepřinesla.
11. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítá uložení nepřiměřeně vysokého trestu.
12. Podle názoru žalobkyně sankce, která jí byla uložena za vytýkané jednání v této věci, je nepřiměřená nejen s ohledem na závažnost provinění a okolnosti jeho spáchání, ale také s ohledem na dosavadní rozhodovací praxi žalované ve srovnatelných věcech (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2018 č. j. 11Ad 8/2017; rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 9. října 2020, č. j. 4 As 57/2020 – 57). Z těchto rozhodnutí plyne, že pokuty ukládané žalovanou byly v těchto srovnatelných případech znatelně nižší.

13. Žalovaná v případě žalobkyně zcela pominula preventivní funkci trestání, kdy cílem je hlavně motivace členů k řádnému dodržování právních a stavovských předpisů, až následně je o funkci represivní. V daném případě by jistě nižší pokuta (spolu s možnou aplikací § 20 Disciplinárního řádu správního orgánu) dosáhla daných funkcí a nebyla by nezákonná. Žalobkyně má za to, že správní orgán nezohlednil řádně všechna specifika konkrétního případu a vzhledem k okolnostem uložil zcela nepřiměřenou sankci.
14. Lékárna byla bez přítomnosti žalobkyně otevřená pouze malou chvíli za účelem vydání inkontinenční pomůcky sestře žalobkyně, a to v důsledku náhlého odchodu žalobkyně do další lékárny, jejíž je majitelkou a ve které probíhala kontrola SUKL. Nedošlo k vydání žádného léčivého přípravku a po realizaci uvedeného výdeje byla lékárna ihned uzavřena. Pokud jde o skutek neumožnění provedení kontroly, tohoto skutku se žalobkyně vůbec nedopustila, jak je podrobně rozvedeno výše. Správní orgán by měl při ukládání trestu zohlednit:
 - disciplinární beztrestnou minulost žalobkyně,
 - upřímnou lítost žalobkyně nad spáchaným skutkem,
 - že v daném případě nedošlo k žádnému hmatatelnému škodlivému následku,
 - svou dosavadní rozhodovací praxi ve srovnatelných věcech a
 - skutečnost, že žalobkyně provozuje tuto nezávislou venkovskou lékárnu v Xb již 41 let a po čtyři dekády tak plní podstatu práce lékárníka, čímž jsou zejména služba veřejnosti, zajištění dostupnosti léků v daném místě a poskytování lékařského poradenství pacientům.
15. S ohledem na všechny tyto okolnosti se uložená pokuta v nejvyšší výměře jeví jako nepřiměřeně vysoká.
16. Další pochybení spatřuje žalobkyně v tom, že žalovaná neaplikovala fikci bezúhonnosti. V dané věci byly splněny zákonné podmínky pro aplikaci ust. § 20 Disciplinárního řádu žalované a pro promítnutí těchto ustanovení do rozhodnutí žalované. Mělo být tedy rozhodnuto o tom, že včasným zaplacením pokuty bude na žalobkyni nahlíženo jako na bezúhonnou, což se nestalo. V daném případě je s ohledem na okolnosti spáchání skutků a projevenou upřímnou lítost žalobkyně na místě očekávat, že již výkonem uložené sankce (zaplacením pokuty) bude dosaženo nápravy žalobkyně. Žalobkyně má za to, že podmínky jsou splněny, proto navrhuje v případě uložení pokuty soudem změnit rozhodnutí žalované tak, že do rozhodnutí bude vloženo: disciplinárně obviněná bude ve smyslu ust. § 20 Disciplinárního řádu ČLnK včasným uhrazením pokuty považována za bezúhonnou, jelikož žalobkyně je osobou bezúhonnou, netrestanou, jednání se dopustila za okolností níže rozvedených a vyjádřila nad skutky, jež jí jsou kladeny za vinu, upřímnou lítost a z disciplinárního řízení si vzala ponaučení.

III. Vyjádření žalované

17. V písemném vyjádření k žalobě setrvala žalovaná na právních názorech uvedených v napadeném rozhodnutí, a v plném rozsahu na ně odkázala.
18. K *prvnímu žalobnímu bodu* žalovaná uvedla, že věcnou příslušnost Čestné rady řádně zdůvodnila, jak v napadeném rozhodnutí, tak již v odůvodnění disciplinárního obvinění. V

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

nyní projednávané věci se judikaturou Nejvyššího správního soudu řídila a věcnou příslušnost řádně na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí zdůvodnila, když mj. uvedla: „*Proto v daném případě při podezření na provozování lékárny bez přítomnosti vedoucího lékárníka či jím pověřeného farmaceuta a dokonce bez jakékoli jiné osoby se vzděláním a kvalifikací farmaceuta a při nezajištění podmínek pro umožnění kontroly lékárny ze strany inspektorů ČLnK Čestná rada hodnotila porušení povinností ze strany disciplinárně obviněné natolik závažným, že podle § 7 odst. 2 Disciplinárního řádu České lékařnické komory byla k projednání věci v prvním stupni založena věcná příslušnost Čestné rady České lékařnické komory. Závažnost je dále zvyšována skutečností, že disciplinárně obviněná se dopustila porušení několika základních povinností lékárníka v postavení poskytovatele zdravotních služeb a provozovatele lékárny a současně v postavení vedoucího lékárníka, když sama měla být garantem řádného fungování lékárny v souladu se všemi uvedenými právními i stavovskými předpisy.*“

19. Ke *druhému žalobnímu bodu* žalovaná uvedla, že pokud žalobkyně uvádí, že žalovaná měla vzít paralelně probíhající kontrolu ze strany SÚKL v jiné lékárně za objektivní překážku pro provedení kontroly předmětné lékárny, jejímž provozovatelem a vedoucím lékárníkem byla žalobkyně, pak žalovaná uvádí, že takové hodnocení by bylo nesprávné a neodpovídalo by skutečnosti. Tím, že se žalobkyně rozhodla nechat lékárnou otevřenou v rozporu se zákonem pro veřejnost, zavinila situaci, že v rozporu se stavovskými předpisy nebylo možné provést kontrolu ze strany inspektorů žalované, a pokud se ani po telefonickém rozhovoru s inspektory ke kontrole nedostavila, kontrolu lékárny fakticky neumožnila. Není zřejmé, proč nejprve žalobkyně inspektorům sdělila, že se dostaví a pak to odmítla. Žalovaná došla k závěru, že šlo o rozhodnutí žalobkyně, tedy o její úmyslné jednání ke kontrole se nedostavit. Argumentace žalobkyně, že objektivně nemohla splnit jednu svou zákonnou povinnost z důvodu plnění jiné své zákonné povinnosti, je nepřijatelná. Žalobkyně v době své nepřítomnosti měla lékárnou zavřít, tím by svou zákonnou povinnost splnila, pokud musela ve stejném čase plnit jinou právní povinnost, o čemž však lze důvodně pochybovat. Tvrzeň důvod nepřítomnosti žalobkyně v lékárně, tedy paralelně probíhající kontrola SÚKL v jiné lékárně, ani nemusel být pro žalobkyni překážkou pro splnění jejích zákonných a stavovských povinností ve vztahu k předmětné lékárně, jejímž byla provozovatelem a vedoucím lékárníkem, protože je jedním ze tří jednatelů provozovatele lékárny v Xd. Pro tuto lékárnou je ustanoven jiný farmaceut do funkce vedoucího lékárníka, který měl umožnit prohlídku zdejší lékárny inspektorům SÚKL namísto žalobkyně.
20. K *třetímu žalobnímu bodu* žalovaná uvedla, že žalobkyně se ke spáchání skutku pod bodem I. v emailech ze dne 28.2.2024 a ze dne 13.5.2024 dozнала, a k důvodu otevření lékárny v její nepřítomnosti jednak uvedla, že odjela urgentně a že po expedici vložek pro její sestru byla lékárna zavřena a otevřena až po jejím návratu (email ze dne 28.2.2024) a jednak že lékárnou z důvodu kontroly SÚKL v zmatku nechala otevřenou (email ze dne 13.5.2024). Na jednání se disciplinárně obviněná nedostavila, jiné vyjádření ani důkazy nedoložila. V žalobě přichází s tvrzením, že inspektory vyrozuměla o tom, že se nemůže ke kontrole lékárny v Xb dostavit, protože se nachází u kontroly SÚKL v jiné lékárně v Xd, a dále s tvrzením, že ji inspektoři měli sdělit, že se dostaví v jiném termínu. Z dokazování správně Čestná rada žalované došla bez jakýchkoliv pochybností ke skutkovému závěru, že lékárna byla otevřena pro veřejnost bez přítomnosti vedoucího lékárníka nebo jím pověřeného farmaceuta a dokonce zcela bez lékárníka (jen za přítomnosti laika, který byl dokonce přistižen při výdeji inkontinenční pomůcky pacientce), a že neumožnila provedení kontroly předmětné lékárny ze strany inspektorů žalované.

21. Tvrzení žalobkyně, že lékárna byla otevřena bez její přítomnosti a bez přítomnosti jakéhokoliv lékárníka jen chvíli, není podstatné z hlediska konstatovaného porušení § 79 odst. 6 ZoL, dle kterého „*V lékárně po dobu jejího provozu musí být vždy přítomen vedoucí lékárník nebo jím pověřený farmaceut. Stejná osoba může být ustanovena vedoucím lékárníkem jen pro jednu lékárnu*“. Stav, že je lékárna provozována bez přítomnosti vedoucího lékárníka nebo jím pověřeného farmaceuta nesmí nastat ani na sebemenší časový úsek. Jediné vyjádření žalobkyně před rozhodnutím Čestné rady žalované tvořili zmiňované dva stručné emaily, ze kterých vyplývá, že žalobkyně o otevření lékárny, kterou provozovala a ve které sama vykonávala funkci vedoucího lékárníka, věděla a lékárna byla otevřena na základě jejího pokynu, tedy úmyslně. Je rovněž evidentní, že přítomný laik vstupující inspektory neupozornil, že lékárna je uzavřena, nebránil ve vstupu do otevřené lékárny i jiným osobám, tedy právě např. inspektorům žalované. Jak dlouho by byla lékárna bez přítomnosti žalobkyně a bez přítomnosti jakéhokoliv lékárníka pro veřejnost ve skutečnosti otevřena je otázkou, neboť ze zápisu z provedené kontroly vyplývá, že lékárna byla uzavřena až na základě pokynu inspektorů. Tvrzení akcentované žalobkyní v žalobě, že lékárna byla otevřena bez její přítomnosti a bez jakéhokoliv lékárníka jen chvíli a pouze za účelem vydání plenek sestře žalobkyně, se tak zdá být nevěrohodné.
22. Žalovaná nepovažuje za relevantní, zda dotyčná pacientka, které laik vydával inkontinenční pomůcku, byla sestrou žalobkyně či nikoliv. Šlo o výdej pacientovi v lékárně otevřené pro veřejnost v rozporu se ZoL. Totožnost pacientky ani nebyla v řízení zjištěna, žalobkyně ji nijak nedoložila a pro inspektory tato informace ani nebyla důležitá, tvrzení o příbuzenském vztahu pacientky se žalobkyní se objevuje až v emailu žalobkyně ze dne 28.2.2024. Kromě toho inspektoři nejsou oprávněni vyzývat nečleny k prokazování totožnosti a nebyl zde ani zákonný důvod pro ověřování její totožnosti prostřednictvím Policie ČR.
23. Žalovaná z hlediska posouzení, zda žalobkyně spáchala skutky popsané v obou výrocích napadeného rozhodnutí, nepovažuje za významné ani to, z jakého důvodu žalobkyně v lékárně nebyla přítomna a z jakého důvodu inspektorům žalované neumožnila kontrolu lékárny, a to proto, že lékárna byla v okamžiku, kdy inspektoři vstoupili do lékárny a chtěli provést kontrolu, otevřena pro veřejnost, tedy v provozu. Pokud žalobkyně z jakéhokoliv důvodu nemohla být přítomna v lékárně a nebyla ani schopna zajistit přítomnost jí pověřeného farmaceuta, který by ji zastoupil, měla být lékárna uzavřena pro veřejnost. V takovém případě by inspektoři přišli k uzavřené lékárně a kontrolu by skutečně z objektivního důvodu nemohli provést. Vše by tak bylo v pořádku a žalobkyně by se ničeho nedopustila. Ve vztahu k výroku II. pokud by byl v lékárně přítomen žalobkyní pověřený farmaceut, kontrola lékárny by mohla být provedena za jeho součinnosti. Nadto žalovaná uvádí, že tvrzený důvod nepřítomnosti nebyl v řízení žalobkyní doložen, Čestná rada žalované z důvodu jeho nerelevantnosti ani tímto směrem dokazování ani nevedla.
24. Tvrzení žalobkyně, že informovala inspektory žalované o důvodu své nepřítomnosti a že jí inspektoři sdělili, že přijdou jindy, jsou nepodložená a ze zápisu o provedení kontroly nevyplývají. Ze zápisu inspektorů žalované o provedení dílčí kontroly předmětné lékárny ze dne 15.2.2024 naopak vyplývá, že po vstupu inspektorů do předmětné lékárny v 10:05 v předmětné lékárně nebyl přítomen žádný farmaceut. Přítomen v lékárně byl pouze syn žalobkyně, který se nacházel za tárou a v okamžiku příchodu inspektorů vydával pacientce inkontinenční pomůcku. Tento sdělil inspektorům, že žalobkyně jako vedoucí lékárnice se nachází v Xd v jiné lékárně z důvodu kontrol ze strany SÚKL. Po sdělení inspektorů, že bez přítomnosti vedoucího lékárníka či jím pověřeného farmaceuta musí být lékárna uzavřena,

syn lékárně zamkl. Následně telefonicky kontaktoval žalobkyni, která sdělila, že se dostaví do 20 minut. Po chvíli sama telefonicky inspektorům sdělila, že se nedostaví. Inspekce nebyla provedena.

25. K *čtvrtému žalobnímu bodu* žalovaná uvedla, že nesouhlasí s tvrzeným excesem z dosavadní rozhodovací praxe. Žalobkyně v bodě 33. žaloby poukazuje na dvě skutkově zcela odlišné věci, o kterých žalovaná rozhodovala před téměř 10-ti lety, přičemž obě rozhodnutí byla pro jejich nesprávnost zrušena soudem. Jak je uvedeno na str. 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí při ukládání disciplinárního opatření žalobkyni Čestná rada žalované přihlédla mj. k „jejím předpokládaným majetkovým poměrům vedoucího lékárníka a provozovatele lékárny“, kdežto v obou odkazovaných věcech se jednalo pouze o zaměstnance v pozici odborných zástupců, kteří nebyli jakkoliv propojeni s provozovateli lékáren. Rozhodovací praxe žalované se dále vyvíjí a pokud má být jako korektiv zohledňováno rozhodnutí, které žalovaná vydala před téměř 10-ti lety, je třeba zohlednit i změnu reálné hodnoty peněz a změnu příjmů v mezidobí. Změnu hodnoty peněz nejlépe odráží míra inflace, která představuje od roku 2015 ztrátu hodnoty peněz ve výši 48,3 %. Změnu výši příjmů pak nejlépe odráží změna průměrného měsíčního příjmu, která činila v r. 2015 (26.611 Kč) a v r. 2024 (45.412 Kč). Je zřejmé, že zásah způsobený stejně vysokou finanční sankcí do majetkové sféry disciplinárně obviněných časem významně slábne. S ohledem na plynutí času jsou tak žalobkyni předkládaná rozhodnutí nepřiléhavá nyní projednávané věci. Vzhledem ke skutečnosti, že v obou odkazovaných případech se jedná o skutkově zcela odlišné věci, rozhodované před značnou dobou, a vzhledem k tomu, že i majetkové poměry disciplinárně obviněných byly odlišné od žalobkyně, nelze na základě odkazovaných případů vyvodit závěr o nepřiměřenosti žalobkyni ukládané sankce vzhledem k dosavadní rozhodovací praxi žalované.
26. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že žalovaná řádně nezohlednila všechna specifika konkrétního případu a vzhledem k okolnostem uložila zcela nepřiměřenou sankci, kterou navíc nedostatečně odůvodnila, žalovaná uvádí, že toto tvrzení je nepravdivé a odkazuje na str. 4 a 5 svého rozhodnutí, kde je takový rozbor dostatečně podrobně proveden.

IV. Rozhodné skutečnosti vyplývající ze správního spisu

27. Ze správního spisu vyplývá, že dne 15. 2. 2024 proběhla v lékárně Xa na adrese Xb dílčí prohlídka. O provedené dílčí prohlídce byl sepsán zápis, v němž je uvedeno, že po vstupu inspektorů ČLnK do lékárny v 10:05 hodin v lékárně nebyl přítomen žádný farmaceut. Přítomen v lékárně byl pouze syn PharmDr. O., který se nacházel za tárou a v okamžiku příchodu inspektorů vydával pacientce inkontinenční pomůcku. Tento sdělil inspektorům, že vedoucí lékárnice PharmDr. O. se nachází v Xd v jiné lékárně z důvodu kontrol ze strany SUKL. Po sdělení inspektorů ČLnK, že bez přítomnosti vedoucího lékárníka či jím pověřeného farmaceuta musí být lékárna uzavřena, syn lékárně zamkl. Následně telefonicky kontaktoval PharmDr. O., která sdělila, že se dostaví do 20 minut. Po chvíli sama telefonicky inspektorům ČLnK sdělila, že se nedostaví. Inspekce nebyla provedena.
28. V emailu zaslaném dne 28.2.2024 na ČLnK PharmDr. O. uvedla, že je její chybou, že byla lékárna v době kontroly inspektorů ČLnK otevřena. K situaci mělo dojít proto, že odjela

urgentně na kontrolu SUKL v lékárně v Xd. Po expedici vložek pro její sestru byla lékárna zavřena a otevřena byla až po jejím návratu.

29. V emailu zaslaném dne 13.5.2024 na ČLnK PharmDr. O. uvedla, že svou účast na jednání Čestné rady nepovažuje za nezbytnou vzhledem k tomu, že se k věci již vyjádřila písemně 28.2.2024. Hluboce lituje toho, že lékárně nechala v době své nepřítomnosti otevřenou, už se to nebude opakovat
30. Na základě výše uvedených zjištění bylo žalovanou dne 14. 5. 2024 vydáno napadené rozhodnutí.

V. Jednání před soudem

31. U jednání před soudem, které se konalo 10. června 2025, účastníci setrvali na svých stanoviscích. Na návrh žalobkyně provedl soud důkaz protokolem o kontrole ze dne 13. 5. 2024, která byla provedena Státním ústavem pro kontrolu léčiv, z něhož vyplývá, že kontrola byla provedena dne 15. 2. 2024 od 9,20 hodin do 15,30 hodin v Xc na adrese Xd za přítomnosti odborného zástupce a jednatele společnosti PharmDr. O. a rovněž vedoucího lékárníka a lékárníka asistenta. Soud zamítl návrh na provedení výsledku žalobkyně, aby se mohla vyjádřit a popsat skutečnosti, které se staly dne 15. 2. 2024, z důvodu nadbytečnosti, neboť soud shledal rozhodný skutkový stav za prokázaný v dostatečné míře mající oporu ve spisovém materiálu (viz dále). V závěrečné řeči poukázala zástupkyně žalobkyně zejména na skutečnost, že žalobkyně se provinila poprvé a svého jednání lituje. Zástupce žalovaného v závěrečné řeči zdůraznil, že v době, kdy je lékárna v provozu, otevřena veřejnosti, musí být vedoucí lékárník vždy přítomen, tedy buď on nebo jím pověřený farmaceut, přičemž v daném případě byla lékárna otevřena, aniž byl přítomen jakýkoliv odborný personál. Největším proviněním z pohledu žalovaného je skutečnost, že lékárna byla v provozu otevřená pro veřejnost bez lékárníka. I když bylo inspektorům sděleno, že žalobkyně přijede, přesto nepřišla, proto kontrola nebyla toho dne inspektorům umožněna. Čestná rada měla informaci o tom, že disciplinárně obviněná byla v den nebo v okamžiku, kdy měla být zahájena kontrola, přítomna u jiné kontroly prováděné ze strany SÚKL, což je uvedeno i v odůvodnění rozhodnutí, nejednalo se však o relevantní informaci, kterou by bylo nutno ověřovat.

VI. Soudní přezkum

32. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
33. Podle § 1 odst. 2 disciplinárního řádu České lékárnické komory *veškerá porušení povinností člena České lékárnické komory (dále jen komora), stanovených zákonem č. 220/1991 Sb., právními předpisy upravujícími podmínky pro výkon lékárnického povolání a příslušnými předpisy komory, včetně chování poškozujícího dobrou pověst a vážnost lékárnického stavu, jsou považována za disciplinární provinění, pro které se vede disciplinární řízení podle tohoto řádu.*
34. Podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o komorách *každý člen komory má povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony.*
35. Podle § 7 odst. 1 písm. a) organizační řád české lékárnické komory *každý člen komory má povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony.*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

36. Podle § 45 odst. 1 zákona o zdravotních službách poskytovatel je povinen poskytovat zdravotní služby na náležité odborné úrovni, vytvořit podmínky a opatření k zajištění uplatňování práv a povinností pacientů a dalších oprávněných osob, zdravotnických pracovníků a jiných odborných pracovníků při poskytování zdravotních služeb.
37. Podle § 79 odst. 6 zákona o léčivech poskytovatel lékárenských zdravotních služeb musí mít pro každou lékárnou ustanovenou nejméně 1 osobu se specializovanou způsobilostí farmaceuta (dále jen „vedoucí lékárník“) odpovědnou za to, že zacházení s léčiv v lékárně odpovídá tomuto zákonu. Vedoucím lékárníkem může být poskytovatel lékárenských zdravotních služeb, pokud splňuje kvalifikační požadavky podle věty první. V lékárně po dobu jejího provozu musí být vždy přítomen vedoucí lékárník nebo jím pověřený farmaceut. Stejná osoba může být ustanovena vedoucím lékárníkem jen pro jednu lékárnou.
38. Podle § 9 odst. 1 kontrolního řádu České lékárnické komory členové komory jsou povinni zejména:
- a) umožnit kontrolnímu orgánu přístup do všech prostor zařízení lékárenské péče,
 - b) umožnit odběr vzorků připravovaných léčiv i vzorků dalšího sortimentu určeného k výdeji nebo prodeji, vzorků obalových materiálů,
 - c) podávat kontrolnímu orgánu vysvětlení.
39. Podle § 9 odst. 2 kontrolního řádu České lékárnické komory vedoucí lékárník, odborný zástupce lékárny nebo její provozovatel, je-li členem komory, případně jejich zástupce, je povinen:
- a) zajistit průvodce inspekční skupiny po celou dobu prohlídky a umožnit provedení zápisu o prohlídce,
 - b) předložit na požádání doklady podle zákona č. 220/1991 Sb., dalších obecně závazných právních předpisů a řádů komory,
 - c) předložit na požádání zejména dodací listy, výdejky, přijaté lékařské předpisy, faktury, dokumentaci o přípravě a kontrole léčiv, provozní řád, sanitální program, doklady ověřující funkčnost zejména sterilizačních a farmaceutických zařízení.
40. Podle bodu 12 etického kodexu české lékárnické komory povinností lékárníka je znát a dodržovat předpisy pro výkon tohoto povolání včetně vnitřních stanovisek předpisů Komory.
41. Podle § 18 odst. 1 zákona o komorách čestná rada komory vykonává disciplinární pravomoc vůči všem členům komory.
42. Podle § 18 odst. 3 zákona o komorách čestná rada komory může uložit za závažné porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) zákona jako disciplinární opatření a) pokutu od 3000 do 30 000 Kčs, b) podmíněné vyloučení z komory, c) vyloučení z komory.
43. Podle § 16 odst. 3 písm. a) organizačního řádu České lékárnické komory čestná rada komory může uložit za závažné porušení povinností člena komory podle § 9, odst. 2, písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. jako disciplinární opatření: pokutu od 3.000 do 30.000 Kč.
44. Před vlastním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé

dílčí a související námitky (viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Městský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožňuje. Jak uvedl Ústavní soud, „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz nálezy ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).

45. Po provedeném dokazování v rámci ústního jednání, prostudování správního spisu a zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
46. Soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Soud k této námitce uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost zjistit obsah nebo důvody, pro které bylo rozhodnutí vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74).
47. Soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí je srozumitelné, jsou v něm obsaženy právní úvahy, na jejichž základě žalovaná posoudila otázky stěžejní pro toto řízení, a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Uvedené je v souladu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Soud má za to, že žalovaná těmito povinnostem dostála. Soud dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“
48. Co se týká závažnosti spáchaných skutků, nelze souhlasit se žalobkyní, že v napadeném rozhodnutí byla odůvodněna pouze v obecné rovině. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že provoz lékárny bez přítomnosti vedoucího lékárníka je jednáním, které „může mít negativní dopad na odbornost zacházení s léčivy v lékárně a tím i na život nebo zdraví pacientů“. Stejně tak u neumožnění provedení kontroly žalovaná uvedla, že takové jednání „může mít

negativní dopad na odbornost zacházení s léčivý v lékárně a tím i na život nebo zdraví pacientů“. K závažnosti spáchaných skutků se napadené rozhodnutí vyjadřuje také v části odůvodnění týkajícího se uloženého trestu. Žalovaná konkrétně uvedla, že žalobkyně se skutků dopustila formou přímého úmyslu, když jako vedoucí lékárník a provozovatel musela vědět, že porušuje zákon o léčivech a Kontrolní řád Komory. V napadeném rozhodnutí je dále uvedeno, že „závažnost je dále zvyšována skutečností, že disciplinárně obviněná se dopustila porušení několika základních povinností lékárníka v postavení poskytovatele zdravotních služeb a provozovatele lékárny a současně v postavení vedoucího lékárníka, když sama měla být garantem řádného fungování lékárny v souladu se všemi uvedenými právními i stanovskými předpisy.“ Žalovaná tak závažnost spáchaných skutků odůvodnila nejen z hlediska významu chráněného zájmu, který byl činem dotčen (zájem na odborném zacházení s léčivý v lékárně a zájem na ochraně života nebo zdraví pacientů), nýbrž i následku (ohrožení zájmu na ochraně života nebo zdraví pacientů), míry zavinění (přímý úmysl), osobou pachatelky (vedoucí lékárník) a spácháním dvou skutků.

49. Nedůvodnou shledal soud také námitku žalobkyně, že postup žalované je v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Žalobkyně ve své úvaze zohlednila údaje uvedené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2018 č. j. 11 Ad 8/2017 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. října 2020, č. j. 4 As 57/2020 – 57. Při ukládání druhu a výše sankce je nutné zohlednit individuální stránku případu, což se realizuje skrze parametry uvedené v § 37 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky (zohledňuje se rozsah protiprávního jednání, závažnost přestupků, způsob spáchání přestupků, okolnosti spáchání přestupků, polehčující a přitěžující okolnosti apod., které mají vliv na výši ukládané sankce). Právě dle těchto parametrů žalovaná rozhoduje, v jaké části zákonné sazby bude uložena pokuta. Ne každý skutkově obdobný případ se musí zákonitě shodovat ve výši použité sazby anebo výši uložené pokuty s ostatními. Skutkově obdobné případy mnohdy nemusí být zcela shodné právě v okolnostech, které jsou zcela klíčové pro správní úvahu při stanovení konkrétní použité sazby pro výpočet pokuty za neoprávněný odběr povrchových vod. Soud se ztotožňuje se žalovanou, že pokud má být jako korektiv zohledňováno rozhodnutí, které žalovaná vydala před téměř 10-ti lety, je třeba uvažovat i změnu reálné hodnoty peněz a změnu příjmů v mezidobí. Je zřejmé, že zásah způsobený stejně vysokou finanční sankcí do majetkové sféry disciplinárně obviněných časem významně slábne. S ohledem na plynutí času jsou tak žalobkyní předkládaná rozhodnutí nepřiléhavá nyní projednávané věci.
50. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nesprávný závěr o vině žalobkyně ze spáchání disciplinárního deliktu pod výrokem II napadeného rozhodnutí. Účelem namátkové kontroly je ověření, zda kontrolovaná osoba i bez předchozího upozornění o plánované kontrole provozuje lékárnu v souladu s právními předpisy. Pokud by lékárna byla v době příchodu kontroly uzavřena, nebylo by možné posoudit jednání žalobkyně jako neumožnění výkonu kontroly. Žalobkyně tím, že nechala lékárnu otevřenu bez odpovědného pracovníka, zavedla příčinu k provedení kontroly. Jestliže žalobkyně nejprve slíbila, že se do lékárny dostaví, a potom tak neučinila, zmařila účel namátkové kontroly, která má probíhat bez předešlého upozornění. Není pochyb o tom, že žalobkyně tak činila s vědomím, že je jisté, že účel kontroly nebude dosažen, tj. jednala v úmyslu přímém. Soud souhlasí s argumentací žalované, že o povinnosti žalobkyně plnit ve stejném čase jinou právní povinnost, lze důvodně pochybovat. Tvrzený (a v řízení neprokázaný) důvod nepřítomnosti žalobkyně v lékárně, tedy paralelně probíhající kontrola SÚKL v jiné lékárně, ani nemusel být pro žalobkyni překážkou pro splnění jejích zákonných a stanovských povinností ve vztahu k předmětné lékárně, jejímž byla provozovatelem a

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

vedoucím lékárníkem, protože je jedním ze tří jednatelů provozovatele lékárny v Xd, pokud snad SÚKL žádal přítomnost zástupce provozovatele, ale především pro tuto lékárnu je ustanoven jiný farmaceut do funkce vedoucího lékárníka, který měl umožnit prohlídku zdejší lékárny inspektorům SÚKL namísto žalobkyně.

51. Ve třetím žalobním bodu žalobkyně brojí proti uložení nepřiměřeně vysokého trestu. Soud předesílá, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalované, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007-54). Soud tedy při přezkoumávání správního rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004-87).
52. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru konkrétněji plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004 sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.].
53. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 30 000 Kč, tedy na samé horní hranici trestní sazby. Soud při posuzování přiměřenosti uložené pokuty vyšel ze shora popsaných judikатурních východisek a podrobněji se zabýval výší uložené pokuty, tedy zejména s ohledem na povahu a závažnost přestupku. Lze konstatovat, že okolnostmi stanovení druhu a výše sankce se žalovaná v napadeném rozhodnutí zabývala na poslední straně napadeného rozhodnutí.

54. Při posuzování povahy a závažnosti přestupku správní orgán přihlédl ke skutečnosti, že při spáchání daných disciplinárních deliktů bylo umožněno provozovat lékárnu bez jakékoli odborně způsobilé osoby a zároveň znemožněno provedení řádné kontroly lékárny.
55. Z hlediska míry zavinění správní orgán vzal v úvahu skutečnost, že žalobkyně se tohoto jednání dopustila v úmyslu přímém, když jako vedoucí lékárník a provozovatel musela vědět, že porušuje zákon o léčivech.
56. V napadeném rozhodnutí bylo ve vztahu k přitěžujícím okolnostem přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobkyně se dopustila porušení několika základních povinností lékárníka v postavení poskytovatele zdravotních služeb a provozovatele lékárny a současně v postavení vedoucího lékárníka, když sama měla být garantem řádného fungování lékárny v souladu se všemi uvedenými právními i stavovskými předpisy.
57. Jako polehčující okolnost vzala žalovaná v úvahu dosavadní bezúhonnost žalobkyně.
58. Ve vztahu k majetkovým poměrům žalobkyně správní orgán konstatoval, že vzhledem k předpokládaným majetkovým poměrům žalobkyně v postavení vedoucího lékárníka a provozovatele lékárny takovéto opatření nezasáhne likvidačním způsobem do osobního života disciplinárně obviněné a neznemožní její další působení v lékárnické profesi, ale zároveň pro ní bude dostatečnou výstrahou, aby pro příště plnila své povinnosti lékárníka vzorně.
59. Žalobkyně se ke svým majetkovým poměrům po celou dobu řízení nevyjádřila, nezbývá tedy než uzavřít (při respektování názoru Nejvyššího správního soudu, že pro účely určení výše ukládané sankce není v takovém případě nutné prokázat majetkové poměry pachatele přesně, nýbrž postačí, pokud si správní orgán utvoří obecnější představu), že pokuta není pro žalobkyni likvidační.
60. Soud má s ohledem na výše uvedené za to, že pokuta uložená žalobkyni naplňuje obě základní funkce právní odpovědnosti, a to funkci represivní – postih za porušení povinností stanovených zákonem, a především funkci preventivní, která směřuje k předcházení porušování zákona, resp. k jednání, které je se zákonem v souladu.
61. Po zvážení všech okolností případu při určení výměry uložené pokuty je soud toho názoru, že uloženou pokutou nebude ohrožena existence žalobkyně, ani nebude zásadním způsobem omezen její chod, avšak určitým způsobem pocítí dopad uloženého správního trestu také v rovině materiální.
62. Nedůvodnou shledal soud také námitku žalobkyně, že soud by měl změnit napadené rozhodnutí tak, že se žalobkyně bude včasným uhrazením pokuty považovat za bezúhonnou. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen také v tom směru, že soud může upustit od trestu nebo jej snížit (§ 78 odst. 2 s. ř. s.), nikoliv rozhodnout o tom, že se na žalobkyni bude hledět jako na bezúhonnou. Rozhodnutí o aplikaci fikce bezúhonnosti je v pravomoci správního orgánu.
63. Na základě shora uvedeného tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
64. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný,

avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. června 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.